

Mire delet harangoztak, a kolbászok töltésével is készen voltak, a húst besózták, a teknőbe rakták, s az egészet betették az alsókonyhába, az ócska sezlón alá, amelyen Andris szokott elheverészni egy-két órát, amikor napközben hazatér és nincs kedve átöltözni.

Ették a frissen sült pecsenyéből. A böllér szeme zavarosan forgott ide-oda, összevissza beszélt, évődött a mamival és a fiatalasszonnyal, majd miután még egyszer szóba hozta a füstölést, elfogadta Andristól a szászat, hosszas szabadkozás után a kóstolót is, magához vette a szerszámaikat, és imbolyogva elballagott.

Ami húsról az elkövetkező napokban szükség volt, azt Erzsi a hűtőbe rakta. Ő is, meg a férje jóformán elfelejtkeztek a teknőről. Csak az tűnt fel, hogy a mami a korábbiánál is szótlanabb és sápadtabb lett, különösen, amikor az alsókonyhából jött elő.

Negyednap, amikor Andris a munkából tért haza, s a motort leállította a veranda előtt, a mami állt meg előtte, és fojtott hangon szólt:

— Andris, baj van a hússal. Szaga van.

A férfi elsápadt. Matatott a slusszkulccsal, majd nagysokára ezt kérdezte:

— Erzsi tudja már?

— Nem... Nem mertem neki megmondani.

Andris az alsókonyha felé vette az útját. Amikor benyitott, orrát nyomban megcsapta a romló hús édeskés, kellemetlenül csipős szaga. Leguggolt a sezlón sarkánál, a teknő végét előráncigálta, felhajtotta a terítőt. A szag valósággal orrbacsapta, hányingerét alig tudta leküzdeni. Utálatos fehér nyúvek sokasága mászkált, fetrengett, élvezkedett az oldalason. Lentebb a sonkán is...

Kitántorgott a szabad levegőre. Az öregasszony már várta az alsókonyha előtt.

— Most mi lesz? — kérdezte szeptegve.

— Mi lenne? Elásom... Vagy... vagy szólok Dézsának, hogy vigye el.

— Ha kell neki.

— Azért cigány, hogy kelljen neki.

Amikor a ház elé ért, gondolkodott, egyáltalán betérjen-e, szőljon-e a feleségének. Létezik, hogy nem szólt volna neki a mami? S míg ezen töprengett, hirtelen száraz lett a torka. Bement a spájzba, az ajtó mögött sorakoztak a demizsonok; a bornak a fele, amit a disznóvágásra vettek, megmaradt. Azóta alig nyúltak hozzá... Fel-emelte az egyik demizson, jókorát húzott belőle. Aztán a másikkól is. Kissé megnyugodott.

— Te mit csinálsz itt? — hallotta hirtelen a felesége hangját.

Megfordult, vigyorgni próbált. Az asszony összehúzott szemöldökkel állt előtte.

— Hogy mit csináltam? Ittam arra a jó kis húsról, a sós húsról.

— Hangját megemelte: — A te sós húsodra, az úristenit!

— Miket beszélsz? Mi bajod van?

— Nem nekem van bajom, hanem a húsnak.

— A teknőben?

— Nem is az isten vágóhídján. Menj, nézd meg te is... Gyönyörködj benne. Erdemes.

Újból a demizson után nyúlt. Erzsi megpróbálta kiragadni a kezéből, dulakodni kezdtek, a bor kilötyönt, végül is a férfi bizonyult erősebbnek, nagyot ivott, közben az asszony szétzilált hajjal ment ki, bevágva maga után az ajtót.

Andris a cigánysor felé vette az útját. A bor átjárta tagjait, lép-teit könnyűnek érezte. Dézsát nem találta otthon. Kis kerülőt tett, betért a kocsmába. Dézsa a pulton könyökölt, s a csapossal diskurált.

Korsó sört rendelt magának is, a cigánynak is. Aztán még egyet-egyét. El akarta mondani, mi történt, de csak annyit tudott kinyögni, hogy Dézsa menjen el vele hozzájuk. Most, mindjárt.

Bementek az alsókonyhába, Andris elől, Dézsa mögötte. A teknő még úgy állt most is, ahogy az imént hagyta. A cigány fintorgott, de azért odalépett a teknőhöz. Nézegette a húst, szagolgatta, megcsóválta a fejét, és kérdően nézett Andrisra.

— Vidd el, Dézsa. A tiéd — bökött a teknő felé.

A cigány fölegyenesedett, Andris szemébe nézett.

— Már megbocsásson Andriskám, de nekünk ez nem kell... Ingyen sem. Ne tessék már gondolni, hogy még most is úgy van, mint régen, hogy a cigánynak minden jó.

— Ez nem döglött tyúk, Dézsa. Négy napja vágtuk...

— Csakhogy fírges...

— Fírges, hát fírges — vigyorgott Andris, akaratlanul is utánozva a cigány kiejtését.

Kimentek az udvarra. A mami a veranda falához támaszkodott, s bámult a semmibe.

— Jaj, drága mami, legalább maga vigyázott volna arra a jó kis húsról — szólt oda neki a cigány.

— Vigyáztam én, Dézsa, de hiába... Tudod, hogy van ez.

— Tudom, hogyne tudnám.

A mami a cigány karóróját figyelte. Nem látott még ilyet: mutatók helyett apró fénypontcskákból álló számok villogtak elő, betöltve az üveg alatti mezőt.

— Miféle óra ez, Dézsa, ami a karodon van? — kérdezte.

— Ez mami... Ezt úgy hívják, hogy kavarcóra.

Andris csuklani kezdett, úgy nevetett.

— Méghogy kavarcóra... Nem úgy mondják azt, te... Hanem — újból csuklott egyet — krac... na, az istenit... karc...

A fal felé fordult, és hányni kezdett.

Agócs Sándor

Útvesztő

batyuba fogsz várost
vagy tanyát,
ismerősök
címborák hadát...

lépsz
dönget vállat gerincet,
viszed — viseled:
lepi arcodat

mire botra dőlsz
(:papír is sárgul)
szétosztod
madáriáta szived

dolgaikba talán
bekarcolnak

Ének

a köszörűkőhöz

félemlíts meg ne ijesztgess
hullámsírba sose fektess

bűnös tiszta idejárjon
szomjazóknak sose fájjon

ahol érlek bepiszkítlak
bűneimmel megtisztítlak

ne ijesztgess félemlíts meg
holnapra is élesíts meg

Trizna István

Zsánerkép

Egy bőgatyás csikóslegény
árvalányhajás hasonlatokkal,
kulacsból italodott kedvvel
exkluzív ménest terel —

Kétökrös szekéren
a bográcshoz dollárnyi lebbencsért
vendég döcög,
vásárnapokká vásárodott
alkatrészek, tartozékok között.